

DEAN
KOONTZ

Περισσότερα από 450.000.000 αντίτυπα σε 38 γλώσσες
No 1 συγγραφέας των *NEW YORK TIMES*

ΨΙΘΥΡΟΙ
ΘΑΝΑΤΟΥ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Ψίθυροι θανάτου**
ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: The Whispering Room
Από τις Εκδόσεις Bantam Books, Νέα Υόρκη 2017
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Dean Koontz
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Γιώργος Μπαρουξής
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Μαρία Σεβαστιάδου
ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Δημήτρης Χαροκόπος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Dean Koontz, 2017
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Ιούνιος 2019

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3184-0
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3185-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοίου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoi Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

DEAN KOONTZ

**ΨΙΘΥΡΟΙ
ΘΑΝΑΤΟΥ**

Μετάφραση: Γιώργος Μπαρουξής

*Αυτό το βιβλίο είναι αφιερωμένο στον Ρίτσαρντ Χέλερ,
βράχο σε ταραγμένους καιρούς,
σχεδόν τριάντα χρόνια φίλο, δικηγόρο και σοφό μου σύμβουλο,
που ξέρει πως ο πιο πολύτιμος χρυσός είναι τετράποδος.*

*Δε φαίνεται να έχουν κάποιους συγκεκριμένους κανόνες·
ή, τουλάχιστον, αν έχουν, κανένας δεν τους εφαρμόζει.*

ΛΟΥΙΣ ΚΑΡΟΛ, Η Αλίκη στη χώρα των θανάτων

*[Μέσα στην κυψέλη] οι μέλισσες δε δουλεύουν παρά μόνο στο
σκοτάδι· η σκέψη δε λειτουργεί παρά μόνο μέσα στη σιωπή·
ούτε και η αρετή μπορεί να λειτουργήσει, παρά μόνο με μυ-
στικότητα.*

ΤΟΜΑΣ ΚΑΡΛΑΪΛ, Sartor Resartus

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

ΜΕΘΟΔΟΣ ΧΟΚ

Η ΚΟΡΑ ΓΚΑΝΤΕΡΣΑΝ περπατούσε μέσα σε μια μανιασμένη φωτιά χωρίς να καίγεται, ούτε αυτή ούτε το λευκό της φόρεμα. Δε φοβόταν· αντίθετα, ένιωθε αγαλλίαση, και ο κόσμος που έβλεπε το θέαμα την κοιτούσε με απορία χάσκοντας, ενώ οι έκπληκτες εκφράσεις τους τρεμόπαιζαν με τις αναλαμπές από τις φλόγες. Της φώναζαν, όχι τρομαγμένοι, αλλά γεμάτοι δέος, με έναν τόνο σεβασμού στη φωνή τους, και η Κόρα αισθανόταν ταυτόχρονα συγκίνηση και ταπεινότητα για το γεγονός ότι είχε γίνει άρωτη.

Η Ντίξι, ένα μακρουμάλλικο πιτσιλωτό χρυσόχρωμο ντάτσχουντ, ξύπνησε την Κόρα γλείφοντας το χέρι της. Το σκυλί δε σεβόταν τα όνειρα, ούτε καν αυτό το συγκεκριμένο, το οποίο η κυρία του απολάμβανε τρεις νύχτες στη σειρά τώρα και το είχε αφηγηθεί στην Ντίξι με ζωηρές λεπτομέρειες. Είχε ξημερώσει, ήταν ώρα για πρωινό και έξοδο, κι αυτά είχαν μεγαλύτερη σημασία για το σκυλί από οποιοδήποτε όνειρο.

Η Κόρα ήταν σαράντα χρονών, λεπτεπίλεπτη σαν πουλάκι, αλλά δραστήρια. Το κοντό σκυλί κατέβηκε τα φορητά σκαλοπάτια που του επέτρεπαν να σκαρφαλώνει στο κρεβάτι, και η Κόρα τινάχτηκε πάνω για να αρχίσει τη μέρα της. Φόρεσε ένα ζευγάρι μποτάκια με γούνινη φόδρα που χρησιμοποιούσε για παντόφλες τον χειμώνα και, με τις πιτζάμες ακόμη, ακολούθησε το σκυλί, που διέσχισε το σπίτι.

Λίγο πριν μπει στην κουζίνα, της τριβέλισε το μυαλό η ιδέα πως ένας άγνωστος άντρας θα καθόταν στο τραπέζι εκεί κι ότι θα συνέβαινε κάτι τρομερό.

Φυσικά, κανένας άντρας δεν την περίμενε στο τραπέζι της κουζίνας. Δεν ήταν ποτέ φοβητσιάρα και μάλωσε τον εαυτό της που την είχε τρομάξει κάτι ανύπαρκτο.

Καθώς έβαζε φρέσκο νερό και σκυλοτροφή για την Ντίξι, η φουντωτή χρυσαφένια ουρά του σκυλιού σάρωνε το πάτωμα με ανυπομονησία.

Όσπου να ετοιμάσει η Κόρα την καφετιέρα και να την ανάψει, η Ντίξι είχε τελειώσει το φαγητό της. Πήγε και στάθηκε στην πίσω πόρτα και γάβγισε ευγενικά μόνο μία φορά.

Η Κόρα πήρε ένα παλτό από ένα κρεμαστάρι στον τοίχο και το φόρεσε. «Για να δούμε αν θα μπορέσεις ν' αδειάσεις όσο γρήγορα γέμισες. Είναι πραγματική Σιβηρία έξω, γλυκιά μου, οπότε μη χασομερήσεις».

Μόλις άφησε τη ξέστη του σπιτιού και βγήκε στη βεράντα, η ανάσα της άρχισε να σχηματίζει ένα σύννεφο καπνού, λες κι ένα κοπάδι φαντάσματα, που είχαν κυριέψει το σώμα της, ξορκίζονταν. Στάθηκε στην κορυφή της σκάλας παρακολουθώντας την αγαπημένη της Ντίξι Μπελ, μήπως και εμφανιστεί κάποιο επιθετικό ρακούν που είχε καθυστερήσει να φύγει μετά τη νυχτερινή του επίσκεψη.

Το προηγούμενο πρωί είχε πέσει πάνω από τριάντα πόντους χιόνι. Δε φυσούσε, και τα πεύκα φορούσαν λευκές εσάρπες σε όλα τα κλαδιά. Η Κόρα είχε φτυαρίσει μια περιοχή στην πίσω αυλή, ώστε να μην είναι αναγκασμένη η Ντίξι να οργώσει το βαθύ χιόνι.

Τα ντάτσχοντ έχουν οξεία όσφρηση. Αγνοώντας την παράκληση της κυρίας της να μην καθυστερήσει, η Ντίξι Μπελ περιπλανιόταν δεξιά αριστερά στο καθαρισμένο μέρος, με τη μύτη στο έδαφος, περίεργη να διαπιστώσει ποια ζώα είχαν επισκεφθεί το σπίτι τη νύχτα.

Ήταν Τετάρτη, μέρα σχολείου.

Η Κόρα είχε πάρει άδεια δύο εβδομάδες, αλλά αισθανόταν ακόμα πως έπρεπε να βιαστεί να ετοιμαστεί για το σχολείο. Πριν από δύο χρόνια είχε βγει Δασκάλα της Χρονιάς στη Μινεσότα. Δίδασκε στην έκτη τάξη. Αγαπούσε πολύ τους μαθητές της και της έλειπαν.

Είχε αναγκαστεί να πάρει άδεια επειδή άρχισε να υποφέρει από ξαφνικές ημικρανίες που κρατούσαν πέντ' έξι ώρες και με-

ρικές φορές συνοδεύονταν από απαίσιες οσμές που μύριζε μόνο η ίδια. Οι πονοκέφαλοι έδειχναν να ανταποκρίνονται σιγά σιγά στη φαρμακευτική αγωγή με ζολμιτριπτάνη κι ένα μυοχαλαρωτικό, το Soma. Η Κόρα δεν ήταν ποτέ φιλάσθενη και βαριόταν που ήταν αναγκασμένη να μένει στο σπίτι.

Επιτέλους, η Ντίξι Μπελ έκανε τη δουλειά της και άφησε δύο μικρούς σβόλους, τους οποίους η Κόρα θα μάζευε αργότερα σε μια πλαστική σακούλα, αφού πρώτα πάγωναν.

Όταν ακολούθησε το ντάτσχουντ μέσα στο σπίτι, βρήκε έναν άγνωστο να κάθεται στο τραπέζι της κουζίνας, πίνοντας καφέ τον οποίο είχε σερβίρει με θράσος μόνος του. Φορούσε έναν πλεχτό σκούφο και είχε κατεβάσει το φερμουάρ του τζάκετ του, που ήταν επενδυμένο με φλις. Είχε μακρόστενο πρόσωπο, έντονα χαρακτηριστικά, και το ψυχρό μπλε βλέμμα του κοιτούσε ευθεία μπροστά.

Πριν προλάβει η Κόρα να ξεφωνίσει ή να γυρίσει και να το βάλει στα πόδια, ο άγνωστος είπε: «Παίξε Μαντζουριά μαζί μου».

«Ναι, εντάξει», αποκρίθηκε η Κόρα, καθώς δεν της φαινόταν πια απειλητικός. Σε τελική ανάλυση, τον ήξερε. Ήταν καλός άνθρωπος. Την είχε επισκεφθεί τουλάχιστον δύο φορές την τελευταία εβδομάδα. Ήταν πολύ καλός άνθρωπος.

«Βγάλε το παλτό σου και κρέμασέ το».

Η Κόρα υπάκουσε.

«Έλα εδώ, Κόρα. Κάθισε».

Η Κόρα τράβηξε μια καρέκλα και κάθισε στο τραπέζι.

Η Ντίξι, αν και ήταν φιλική με όλους, αποτραβήχτηκε σε μια γωνιά και κάθισε εκεί, παρακολουθώντας επιφυλακτικά με τα παράταιρα μάτια της – ένα γαλανό κι ένα σκουροκάστανο.

«Ονειρεύτηκες χτες βράδυ;» ρώτησε ο καλός άνθρωπος.

«Ναι».

«Ήταν το όνειρο με τη φωτιά;»

«Ναι».

«Ήταν καλό όνειρο, Κόρα;»

Η Κόρα χαμογέλασε και συγκατένευσε. «Ήταν υπέροχο, μια ωραία βόλτα μέσα σε καταπραϋντική φωτιά, κανένas απολύτως φόβος».

«Θα δεις πάλι το ίδιο όνειρο απόψε», είπε αυτός.

Η Κόρα χαμογέλασε και χτύπησε δύο φορές παλαμάκια. «Α, τι ωραία! Είναι υπέροχο όνειρο. Μοιάζει με ένα άλλο που έβλεπα μερικές φορές μικρή, ότι πετούσα σαν πουλί, χωρίς να φοβάμαι μην πέσω».

«Αύριο είναι η μεγάλη μέρα, Κόρα».

«Ναι; Τι θα συμβεί;»

«Θα το καταλάβεις όταν σηκωθείς το πρωί. Εγώ δε θα ξανάρθω. Όλα αυτά είναι άκρως σημαντικά, αλλά δε χρειάζεσαι πια καθοδήγηση από κοντά».

Τέλειωσε τον καφέ του, έσπρωξε την κούπα του μπροστά της και μετά σηκώθηκε και γλίστρησε την καρέκλα του κάτω από το τραπέζι. «*Auf Wiedersehen*,* ηλίθια κοκαλιάρρα σκύλα».

«Αντίο», είπε η Κόρα.

Μια αλυσίδα από μικροσκοπικές φωτεινές κουκκίδες διέτρεξε με ζιγκ ζαγκ το οπτικό της πεδίο, ένα σύμπτωμα που εμφανιζόταν πριν από τις ημικρανίες. Η Κόρα έκλεισε τα μάτια, τρέμοντας τον πόνο που θα ερχόταν. Το σύμπτωμα, όμως, πέρασε δίχως να την πιάσει πονοκέφαλος.

Όταν άνοιξε τα βλέφαρά της, είδε στο τραπέζι μπροστά της την άδεια κούπα με υπολείμματα καφέ στον πυθμένα. Σηκώθηκε για να σερβίρει πάλι μια δόση στην εαυτό της.

2

ΜΙΑ ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΠΟΓΕΥΜΑ τον περασμένο Μάρτιο, η Τζέιν Χοκ, με μεγάλη οδύνη, είχε σκοτώσει τον μέντορα και αγαπημένο φίλο της σε αυτοάμυνα.

* Αντίο (γερμανικά στο κείμενο). (Σ.τ.Ε.)

Έπειτα από τρεις μέρες, την Τετάρτη, ενώ ο νυχτερινός ουρανός ήταν διάστικτος από άστρα τα οποία ακόμα και τα φώτα της Κοιλιάδας Σαν Γκάμπριελ, βορειανατολικά του Λος Άντζελες, δεν μπορούσαν να σβήσουν, έφτασε περπατώντας σ' ένα σπίτι που είχε ανακαλύψει νωρίτερα γυρίζοντας με το αμάξι. Κουβαλούσε έναν μεγάλο σάκο με ενοχοποιητικό περιεχόμενο. Σε μια θήκη της μασχάλης κάτω από το σπορ σακάκι της κρεμόταν ένας κλεμμένο 45άρι Colt ACP, φτιαγμένο σ' ένα από τα καλύτερα οπλοουργεία της χώρας, που ειδικευόταν σε κατά παραγγελία τροποποιήσεις πιστολιών.

Η γειτονιά ήταν ήσυχη αυτή την εποχή του χάους και της οχλοβοής. Οι σχίνοι ψιθύριζαν, και οι φοίνικες θρόιζαν από μιαν αύρα με άρωμα γιασεμιού. Η αύρα, όμως, έφερνε και κάποια ίχνη δυσοσμίας και αποσύνθεσης από υπονόμους, ίσως από τα πτώματα δηλητηριασμένων ποντικών που είχαν καταφύγει στο σκοτάδι για να πεθάνουν.

Το σπίτι που είχε βάλει στόχο η Τζέιν πρέπει να ήταν άδειο, κάτι που φαινόταν από μια πινακίδα που έγραφε «Πωλείται» στην μπροστινή αυλή, από το γκαζόν του κήπου που χρειαζόταν κούρεμα, τις κλειστές κουρτίνες κι ένα μικροσκοπικό κουτί ασφάλειας με συνδυασμό στερεωμένο στο πόμολο της εξώπορτας, από αυτά που χρησιμοποιούν οι κτηματομεσίτες ώστε να βάζουν μέσα το κλειδί του σπιτιού και να μπορούν να το επισκέπτονται οι υποψήφιοι αγοραστές. Ο συναγερμός κατά πάσα πιθανότητα ήταν απενεργοποιημένος, αφού δεν υπήρχε τίποτα να κλέψεις μέσα στο σπίτι, και η ενεργοποίησή του θα περιέπλεκε τα πράγματα με τους αγοραστές που θα έρχονταν να το δουν.

Πίσω από το σπίτι, δεν υπήρχαν έπιπλα κήπου στην πλακόστρωτη αυλή. Στην πισίνα, το σκοτεινό νερό κυμάτιζε, αναδίδοντας μιαν αμυδρή οσμή χλωρίνης και καθρεφτίζοντας το φεγγάρι.

Ένας μαντρότοιχος και μια σειρά από ινδικές δάφνες έκρουβαν το πίσω μέρος του σπιτιού από τους γείτονες. Δε θα την έβλεπαν ούτε και τη μέρα.

Η Τζέιν άνοιξε την κλειδαριά της πίσω πόρτας με ένα διαρκητικό πιστόλι που πουλιέται νόμιμα μόνο στις υπηρεσίες επι-

βολής του νόμου και το είχε πάρει από τη μαύρη αγορά. Το έβαλε πάλι στον σάκο, άνοιξε την πόρτα και στάθηκε στο κατώφλι ώστε να αφουγκραστεί για τυχόν θορύβους από τη σκοτεινή κουζίνα και τα άλλα δωμάτια.

Σίγουρη πια πως η αξιολόγησή της ήταν σωστή, ότι το σπίτι ήταν άδειο, μπήκε μέσα, έκλεισε την πόρτα πίσω της και την κλείδωσε ξανά. Έβγαλε από τον σάκο έναν φακό LED με δύο σκάλες, τον άναψε στην πιο χαμηλή και κοίταξε γύρω της την πολυτελή κουζίνα. Γυαλιστερά λευκά ντουλάπια, πάγκοι από μαύρο γρανίτη και οικιακές συσκευές από ανοξείδωτο χάλυβα. Δε φαίνονταν πουθενά μαγειρικά σκεύη ούτε και υπήρχαν πορσελάνες γνωστών σχεδιαστών σε μερικά από τα πάνω ντουλάπια που είχαν τζάμι.

Διέσχισε ευρύχωρα δωμάτια σκοτεινά σαν κλειστά φέρετρα και άδεια από έπιπλα. Αν και οι κουρτίνες ήταν κλειστές στα παράθυρα και στις μπαλκονόπορτες, άφησε τον φακό στη χαμηλή σκάλα και τον κρατούσε συνέχεια στραμμένο προς το πάτωμα.

Άρχισε να ανεβαίνει τη σκάλα πατώντας στα σκαλοπάτια κοντά στον τοίχο, όπου υπήρχε μικρότερη πιθανότητα να τριξουν, αλλά δεν κατάφερε να το αποφύγει.

Αν και την ενδιέφερε το μπροστινό μέρος του σπιτιού, έκανε έναν έλεγχο σε όλο τον πάνω όροφο, προκειμένου να βεβαιωθεί πως είναι μόνη. Ήταν ένα σπίτι για εύπορους, σε καλή γειτονιά. Κάθε κρεβατοκάμαρα είχε δικό της μπάνιο, αλλά η παγωνιά μέσα στα άδεια δωμάτια της έδινε μια αίσθηση αστικής παρακμής και κοινωνικής σήψης.

Ή μπορεί η αίσθηση αυτή να μην οφειλόταν στα σκοτεινά κρύα δωμάτια. Στην πραγματικότητα, αυτό το επίμονο κακό προαίσθημα την έπνιγε εδώ και σχεδόν μία εβδομάδα, από τότε που είχε μάθει τι σχεδίαζαν μερικοί από τους ισχυρότερους ανθρώπους αυτού του νέου κόσμου των τεχνολογικών θαυμάτων για τους συμπολίτες τους.

Άφησε τον σάκο δίπλα σ' ένα παράθυρο στην μπροστινή κρεβατοκάμαρα, έσβησε τον φακό και παραμέρισε τις κουρτίνες. Κοίταξε όχι ακριβώς το απέναντι σπίτι, αλλά το διπλανό του, ένα εξαιρετικό δείγμα αρχιτεκτονικής Κράφτμαν.

Σ' αυτό το σπίτι ζούσε ο Λόρενς Χάναφιν, χήρος από τον προηγούμενο Μάρτιο. Αυτός και η νεκρή πλέον γυναίκα του δεν είχαν αποκτήσει παιδιά. Αν και ο Χάναφιν ήταν μόνο σαράντα οχτώ ετών –είκοσι ένα χρόνια μεγαλύτερος από την Τζέιν– κατά πάσα πιθανότητα θα ήταν μόνος.

Η Τζέιν δεν ήξερε αν στο πρόσωπό του θα έβρισκε έναν σύμμαχο. Το πιθανότερο ήταν να είναι ένας δειλός άνθρωπος χωρίς αξίες, ο οποίος θα προτιμούσε να αποφύγει την πρόκληση που θα του έθετε. Η δειλία ήταν η τυπική στάση της εποχής.

Και ήλπιζε να μη γίνει ο Χάναφιν εχθρός της.

Επί επτά χρόνια, η Τζέιν ήταν πράκτορας του FBI στην Ομάδα Ανταπόκρισης σε Κρίσιμα Περιστατικά, η οποία τις περισσότερες φορές αναλάμβανε υποθέσεις όπου συμμετείχαν οι Μονάδες Συμπεριφορικής Ανάλυσης 3 και 4, που ειδικεύονταν, μεταξύ άλλων, σε μαζικές δολοφονίες και ψυχοπαθείς δολοφόνους. Υπό αυτή την ιδιότητά της, είχε σκοτώσει μόνο δύο φορές, κάτω από επικίνδυνες συνθήκες σε μιαν απομονωμένη φάρμα. Την τελευταία εβδομάδα, ενώ είχε φύγει πια από το FBI, είχε σκοτώσει τρία άτομα σε αυτοάμυνα. Ήταν πλέον παράνομη και είχε βαρεθεί τους σκοτωμούς.

Αν ο Λόρενς Χάναφιν δεν είχε το θάρρος ή την ακεραιότητα που ακουγόταν πως έχει, η Τζέιν ήλπιζε ότι τουλάχιστον θα της έλεγε όχι χωρίς να προσπαθήσει να την παραδώσει στη δικαιοσύνη. Δε θα υπήρχε δικαιοσύνη γι' αυτή. Δε θα υπήρχε συνήγορος ούτε δίκη. Λαμβάνοντας υπόψη αυτά που γνώριζε για ορισμένους ισχυρούς, το καλύτερο στο οποίο θα μπορούσε να ελπίζει ήταν μια σφαίρα στο κεφάλι. Είχαν τον τρόπο να της κάνουν πολύ χειρότερα. Μπορούσαν να τη σπάσουν, να σβήσουν τις αναμνήσεις από τον εγκέφαλό της, να της στερήσουν την ελεύθερη βούληση και να τη μετατρέψουν σε μια πειθήνια σκλάβια.

3

Η ΤΖΕΪΝ ΕΒΓΑΛΕ το σακάκι της και τη θήκη της μασχάλης και κοιμήθηκε στο πάτωμα –όχι πολύ καλά– με το πιστόλι κοντά στο χέρι της. Χρησιμοποίησε ένα μαξιλάρι που βρήκε σ' έναν εντοιχισμένο καναπέ στο τέλος του διαδρόμου στον πάνω όροφο, αλλά δεν είχε τίποτα να χρησιμοποιήσει σαν κουβέρτα.

Τα όνειρά της ήταν ένας κόσμος από κινούμενες σκιές κι ένα ασημί-μπλε ημίφως χωρίς πηγή, μέσα στο οποίο έτρεχε για να ξεφύγει από εχθρικές κούκλες βιτρίνας που κάποτε ήταν άνθρωποι σαν αυτήν, αλλά τώρα είχαν μετατραπεί σε ακούραστα ρομπότ προγραμματισμένα για κυνήγι, με μάτια άδεια από κάθε συναίσθημα.

Το ξυπνητήρι του ρολογιού στον καρπό της την ξύπνησε μία ώρα πριν από τα χαράματα.

Τα περιορισμένα είδη προσωπικής περιποίησης που κουβαλούσε μαζί της περιλάμβαναν οδοντόπαστα και οδοντόβουρτσα. Στο μπάνιο του άδειου σπιτιού, με τον φακό στη χαμηλή σκάλα σε μια γωνία στο πάτωμα και το πρόσωπό της ένα σκιάχτρο με κούφια μάτια στον σκοτεινό καθρέφτη, έδιωξε από το στόμα της τη γεύση του φόβου από το όνειρο.

Στο παράθυρο της κρεβατοκάμαρας, παραμέρισε τις κουρτίνες μερικά εκατοστά και κοίταξε το σπίτι του Χάναφιν με ένα μικρό ζευγάρι ισχυρά κιάλια, με την αρωματισμένη ανάσα της να αχνίζει για λίγο το τζάμι.

Σύμφωνα με τη σελίδα του στο Facebook, ο Λόρενς Χάναφιν έτρεχε μία ώρα κάθε πρωί, προτού καν ξημερώσει. Ένα δωμάτιο στον πάνω όροφο φωτίστηκε, και ύστερα από μερικά λεπτά άναψε ένα απαλό φως στον προθάλαμο κάτω. Βγήκε από την εξώπορτα φορώντας περιμετώπιο, σορτς και αθλητικά παπούτσια την ώρα που στον ουρανό ανατολικά φαινόταν το πρώτο ρόδινο φως της μέρας.

Η Τζέιν τον παρακολούθησε με τα κιάλια να κλειδώνει την

πόρτα και να καρφισώνει το κλειδί με μια παραμιάνα ασφαλείας μέσα στην τσέπη του σορτς του.

Την προηγούμενη μέρα, τον είχε παρακολουθήσει από το αμάξι της. Ο Χάναφιν έτρεξε τρία τετράγωνα νότια και μετά έστριψε ανατολικά μπαίνοντας σε μια γειτονιά με πολυτελή σπίτια σε τεράστια οικοπέδα, όπου ακολούθησε μονοπάτια ιππασίας που τον οδήγησαν σε λόφους με θάμνους και αγριόχορτα. Έλειπε εξήντα εφτά λεπτά. Η Τζέιν χρειαζόταν μόνο ένα κλασματικό μέρος αυτού του χρόνου για να κάνει αυτά που έπρεπε να γίνουν.

 4

ΑΛΛΟ ΕΝΑ ΤΥΠΙΚΟ ΠΡΩΙΝΟ της Μινεσότα. Ο ουρανός ήταν σκεπασμένος από σκούρα γκριζα σύννεφα που θύμιζαν βρομικο πάγο. Σκόρπιες χιονοιφάδες κατέβαιναν στον ακίνητο αέρα, σαν να ξέφευγαν ανάμεσα από τα σφιγμένα δόντια μιας απρόθυμης χιονοθύελλας.

Η Κόρα Γκάντερσαν, με τις πιτζάμες της και τα μποτάκια με τη γούνα, έφτιαξε πρωινό με βουτυρωμένο λευκό ψημένο ψωμί πασπαλισμένο με παρμεζάνα, ομελέτα και μπέικον Nueske's, το καλύτερο στον κόσμο, λεπτό, τραγανό και εύγευστο στο τηγάνισμα.

Έφαγε στο τραπέζι διαβάζοντας την εφημερίδα. Πότε πότε έκοβε ένα μικρό κομμάτι μπέικον για να το δώσει στην Ντίξι Μπελ, που περίμενε υπομονετικά δίπλα στην καρέκλα της και δεχόταν κάθε λιχουδιά με κλαψουρίσματα χαράς και ευγνωμοσύνης.

Η Κόρα είχε ονειρευτεί πάλι ότι περπατούσε άθρωπη μέσα σε μια δυνατή φωτιά ενώ οι θεατές τη θαύμαζαν. Το όνειρο έκανε την καρδιά της να φτερουγίζει και αισθανόταν εξαγνισμένη, λες και οι φλόγες ήταν η φωτιά της αγάπης του Θεού.

Δεν είχε πάθει ημικρανία εδώ και πάνω από σαράντα οχτώ ώρες – το μεγαλύτερο διάστημα χωρίς πόνο από τότε που άρχι-

σαν οι πονοκέφαλοι. Τόλμησε να ελπίζει πως η ανεξήγητη πάθησή της είχε φτάσει στο τέλος της.

Έχοντας κάμποσες ώρες να γεμίσει προτού κάνει ντους, ντυθεί και οδηγήσει έως την πόλη για να κάνει αυτό που έπρεπε να γίνει, καθισμένη ακόμα στο τραπέζι της κουζίνας, άνοιξε το ημερολόγιο που κρατούσε εδώ και μερικές εβδομάδες. Ο γραφικός της χαρακτήρας ήταν τόσο τακτικός, θαρρείς και είχε βγει από μηχανή, με τις καμπυλωτές γραμμές του να ρέουν και να ενώνονται μεταξύ τους χωρίς κενά.

Έπειτα από μία ώρα άφησε το στίλο, έκλεισε το ημερολόγιο και τηγάνισε κι άλλο μπέικον, μην τυχόν και ήταν η τελευταία φορά που το έτρωγε. Αυτή η σκέψη ήταν παράξενη. Η εταιρεία έφτιαχνε μπέικον εδώ και δεκαετίες, και η Κόρα δεν είχε κανέναν λόγο να υποθέτει ότι μπορεί να έκλεινε. Η οικονομία ήταν σε άσχημη κατάσταση, ναι, και πολλές επιχειρήσεις είχαν χρεοκοπήσει, αλλά η Nueske's θα άντεχε αιώνια. Παρ' όλα αυτά, έφαγε το μπέικον μαζί με φέτες ντομάτας και ψημένο βουτυρωμένο ψωμί, δίνοντας και πάλι μπουκιές στην Ντίξι Μπελ.

5

Η ΤΖΕΪΝ ΔΕΝ ΠΕΡΑΣΕ απέναντι στον δρόμο κατευθείαν στην οικία του Χάναφιν από το άδειο σπίτι. Κρατώντας τον σάκο της, πήγε ως το τέλος του τετραγώνου, κατόπιν προχώρησε άλλο μισό τετράγωνο, πέρασε απέναντι και πλησίασε το σπίτι από τα βόρεια, μειώνοντας σημαντικά την πιθανότητα να κοιτάξει κάποιος από το παράθυρο αρκετή ώρα για να δει από πού ήρθε και πού πήγε.

Στο σπίτι του Χάναφιν, σκαλιά από πελεκητή πέτρα που πλαισιώνονταν από τούβλο οδηγούσαν σε μια βαθιά βεράντα. Και στις δύο άκρες της υπήρχε καφασωτό σκεπασμένο από ανθισμένη βα-

θυκόκκινη βιστερία, που παρείχε αρκετή προστασία σε όποιον δοκίμαζε να διαρρήξει την πόρτα.

Χτύπησε το κουδούνι τρεις φορές. Καμία απάντηση.

Έβαλε τη λεπτή εύκαμπτη μύτη του διαρρηκτικού πιστολιού στην κλειδαριά και τράβηξε τη σκανδάλη τέσσερις φορές, ώσπου να ευθυγραμμιστούν όλοι οι πύροι.

Στο εσωτερικό του σπιτιού, προτού κλειδώσει την πόρτα πίσω της, φώναξε μέσα στην ησυχία: «Είναι κανείς εδώ;»

Δεν πήρε απάντηση, οπότε αποφάσισε να προχωρήσει.

Τα έπιπλα και η αρχιτεκτονική συνδυάζονταν αρμονικά. Τζάκια από σχιστόλιθο με ένθετα κεραμικά πλακάκια. Έπιπλα στιλ Stickley με σταμπωτά βαμβακερά υφάσματα σε γήινους τόνους. Φωτιστικά Arts-and-Crafts. Περσικά χαλιά.

Η αριστοκρατική γειτονιά, το μεγάλο σπίτι και η εσωτερική διακόσμηση έδειχναν ότι κακώς ήλπιζε πως ο Χάναφιν μπορεί να μην ήταν ένας ακόμα διεφθαρμένος δημοσιογράφος. Ο Χάναφιν δούλευε σε εφημερίδες, κι αυτές τις μέρες, όταν οι περισσότερες έντυπες εφημερίδες ήταν λεπτές σαν ανορεξικοί έφηβοι κι έκλειναν η μια μετά την άλλη, οι δημοσιογράφοι τους, ακόμα κι εκείνοι που δούλευαν στις μεγάλες ημερήσιες εφημερίδες του Λος Άντζελες, δεν έπαιρναν τεράστιους μισθούς. Τα μεγάλα ποσά πήγαιναν στους δημοσιογράφους των τηλεοπτικών δελτίων, οι περισσότεροι από τους οποίους ήταν δημοσιογράφοι όσο κι ένας αστροναύτης.

Ο Χάναφιν, όμως, είχε γράψει πέντ' έξι βιβλία-μελέτες, τρία από τα οποία είχαν μείνει αρκετές εβδομάδες στο κατώτερο ένα τρίτο της λίστας των μπεστ σέλερ. Ήταν σοβαρά έργα, καλοδουλεμένα. Μπορεί τα χρήματα που πήρε να τα έριξε στο σπίτι του.

Την προηγούμενη μέρα, χρησιμοποιώντας ένα κομπιούτερ σε μια βιβλιοθήκη στην Πασαντίνα, η Τζέιν μπήκε εύκολα στο δίκτυο του τηλεφωνικού παρόχου του Χάναφιν και ανακάλυψε ότι χρησιμοποιούσε όχι μόνο κινητό, αλλά και τη σταθερή γραμμή του σπιτιού του, κάτι που καθιστούσε πιο εύκολο αυτό που θα έκανε τώρα. Μπόρεσε να μπει στο σύστημα της τηλεφωνικής εταιρείας επειδή ήξερε μια «πίσω πόρτα» που είχε δημιουργήσει ένας σού-

περ χάκερ του FBI, ο Βίκραμ Ράγγκνεκαρ. Ο Βίκραμ ήταν συμπαθητικός τύπος, άνθρωπος με χιούμορ, και δε δίσταζε να παρονομήσει όταν έπαιρνε εντολή είτε από τον διευθυντή είτε από τις ανώτερες δυνάμεις στο Υπουργείο Δικαιοσύνης. Προτού φύγει από το FBI η Τζέιν, ο Βίκραμ ήταν τσιμπημένος μαζί της, παρόλο που εκείνη ήταν παντρεμένη και δεν είχε δείξει ποτέ ότι ήταν διαθέσιμη. Στη διάρκεια της καριέρας της στο FBI, τηρούσε αυστηρά τους κανονισμούς και δεν κατέφευγε ποτέ σε παράνομες μεθόδους, αλλά ήταν περίεργη να δει τι μπορεί να σκάρωνε ο διεφθαρμένος εσωτερικός κύκλος του υπουργείου και είχε αφήσει τον Βίκραμ να της κάνει επίδειξη των μαγικών του όταν ήθελε να την εντυπωσιάσει.

Εκ των υστέρων, ήταν λες και ήξερε διαισθητικά πως η τακτική ζωή της θα έπαιρνε τέλος, ότι μια μέρα θα την κυνηγούσαν και θα χρειαζόταν κάθε τέχνασμα που μπορεί να της έδειχνε ο Βίκραμ.

Σύμφωνα με τα αρχεία της τηλεφωνικής εταιρείας, εκτός από μια συσκευή στον τοίχο της κουζίνας, υπήρχαν ακόμα τρεις επιτραπέζιες στο σπίτι του Χάναφιν: μια στην κύρια κρεβατοκάμαρα, μια στο σαλόνι και μια στο γραφείο. Άρχισε από την κουζίνα και τέλειωσε στην κρεβατοκάμαρα, αφαιρώντας το κάτω μέρος κάθε συσκευής με ένα μικρό κατσαβίδι. Σύνδεσε στα κατάλληλα σημεία κάθε συσκευής ένα τσιπ με διπλή λειτουργία, που παρείχε σε κάποιον τη δυνατότητα να το ενεργοποιήσει με τηλεχειριστήριο από μακριά. Το τσιπ μπορούσε να λειτουργήσει είτε ως πομπός απεριόριστης δράσης, μεταδίδοντας κάθε ήχο που ακουγόταν στον χώρο, είτε ως απλός κοριός παγίδευσης τηλεφωνικής γραμμής, μεταδίδοντας την τηλεφωνική συνομιλία. Κατόπιν εγκατέστησε ένα εξάρτημα το οποίο εξουδετέρωνε τον διακόπτη που κλείνει τη γραμμή όταν κατεβαίνει το ακουστικό στη θέση του, με αποτέλεσμα το μικρόφωνο να μεταδίδει συνεχώς, και βίδωσε πάλι τις τηλεφωνικές συσκευές. Χρειάστηκε μόνο δεκαεννιά λεπτά για να ολοκληρώσει τη δουλειά.

Αν το μεγάλο δωμάτιο-ντουλάπα στην κύρια κρεβατοκάμαρα δεν ήταν κατάλληλο για τον σκοπό της, θα έβρισκε κάποια άλλη ντουλάπα μέσα στο σπίτι, αλλά η συγκεκριμένη ήταν εντάξει.

Μια βαριά μονή πόρτα δωματίου με μεντεσέδες, όχι συρόμενη. Δεν ήταν κλειδωμένη, αλλά είχε γερή κλειδαριά, ίσως επειδή κάπου εκεί μέσα ήταν κρυμμένο ένα μικρό χρηματοκιβώτιο ή επειδή η νεκρή πλέον γυναίκα του Χάναφιν έκρυβε εκεί πολύτιμα κοσμήματα. Φυσικά, η κλειδαριά δεν είχε υποδοχή για κλειδί από το εσωτερικό της ντουλάπας ούτε και πόμολο. Υπήρχε ένα σκαμνί με σκαλοπάτια για να φτάνεις εύκολα στα πιο ψηλά ράφια.

Ο Χάναφιν είχε πολλά ρούχα μάρκας: κοστούμια Brunello Cucinelli, μια συλλογή από γραβάτες Charvet, συρτάρια γεμάτα πουλόβερ St. Croix. Η Τζέιν έκρυψε ένα σφυρί ανάμεσα στα πουλόβερ κι ένα κατσαβίδι στην εσωτερική τσέπη του σακακιού ενός μπλε κοστούμιού με λεπτή λευκή ρίγα.

Διέθεσε άλλα δέκα λεπτά ανοίγοντας συρτάρια σε διάφορα δωμάτια χωρίς να ψάχνει κάτι συγκεκριμένο, απλώς συγκεντρώνοντας πληροφορίες για τον Χάναφιν.

Αν έφευγε από το σπίτι από την εξώπορτα, το γλωσσίδι της πόρτας θα έμπαινε στη θέση του, αλλά θα έμενε ξεκλειδωτή. Μόλις γύριζε ο Χάναφιν και την έβρισκε έτσι, θα καταλάβαινε ότι κάποιος είχε μπει μέσα όσο έλειπε.

Έτσι, βγήκε από μια πόρτα του πλυσταριού που συνέδεε το σπίτι με το γκαράζ, αφήνοντάς την ξεκλειδωτή. Σ' αυτή την περίπτωση, ήταν πιο πιθανό να θεωρήσει ο Χάναφιν ότι είχε ξεχάσει να την κλειδώσει.

Η πλαϊνή πόρτα του γκαράζ δεν κλειδώνει. Απλώς ασφάλισε με το μάνταλο όταν η Τζέιν βγήκε έξω και την έκλεισε πίσω της.

Η ΤΖΕΪΝ ΕΠΕΣΤΡΕΨΕ στο έρημο σπίτι με το πωλητήριο, και τώρα που ο πρωινός ήλιος τής παρείχε κάλυψη, άναψε τα φώτα στην κύρια κρεβατοκάμαρα.

Το πρόσωπο στον καθρέφτη δεν ήταν αυτό που περίμενε, κάτι που, αυτές τις μέρες, συνέβαινε μερικές φορές. Ύστερα απ' όσα είχε περάσει τους τελευταίους τέσσερις μήνες, αισθανόταν φθαρμένη και καταβεβλημένη από τον φόβο, τη θλίψη, την ανησυχία. Αλλά παρόλο που τα μαλλιά της ήταν πιο κοντά και τα είχε βάψει πυρρόξανθα, έδειχνε σε μεγάλο βαθμό όπως όταν άρχισε όλη αυτή η περιπέτεια: μια νεαρή εικοσιεφτάχρονη γυναίκα με φρέσκια εμφάνιση και καθαρό βλέμμα. Της φαινόταν αδιανόητο που δε διαγραφόταν καμία απώλεια και άγχος στο πρόσωπο και στα μάτια της, αν και ο άντρας της ήταν νεκρός και είχε κρύψει το παιδί της επειδή κινδύνευε.

Μέσα στον μεγάλο σάκο είχε, μεταξύ άλλων, και μια μακριά ξανθιά περούκα. Τη φόρεσε, τη στερέωσε, τη χτένισε και ύστερα την έπιασε αλογοουρά με ένα λαστιχάκι. Φόρεσε κι ένα κασκέτο του μπείζμπολ δίχως κανέναν λογότυπο ή σλόγκαν. Φορώντας τζιν, πουλόβερ κι ένα σπορ σακάκι ραμμένο έτσι που να κρύβει τη θήκη της μασχάλης και το πιστόλι, έδειχνε ανώνυμη, αν και, τις τελευταίες μέρες, τα μέσα ενημέρωσης είχαν φροντίσει να είναι το πρόσωπό της εξίσου γνωστό στον κόσμο όσο και των τηλεοπτικών αστέρων.

Θα μπορούσε να μεταμφιεστεί καλύτερα, αλλά ήθελε, όταν θα την έβλεπε ο Λόρενς Χάναφιν, να μην έχει καμία αμφιβολία για την ταυτότητά της.

Περίμενε στο παράθυρο της κύριας κρεβατοκάμαρας. Σύμφωνα με το ρολόι της, ο Χάναφιν επέστρεψε εξήντα δύο λεπτά αφότου ξεκίνησε για την πρωινή γυμναστική του.

Επειδή ήταν γνωστός από τα μπεστ σέλερ που είχε γράψει και από το κοινό του στην εφημερίδα, μπορούσε να δουλεύει από το σπίτι πότε πότε. Κι έτσι όπως θα ήταν ιδρωμένος από το τρέξιμο, κατά πάσα πιθανότητα θα έκανε ντους αμέσως. Η Τζέιν περιμένε δέκα λεπτά και μετά ξεκίνησε για να του κάνει επίσκεψη.

Ο ΧΑΝΑΦΙΝ ΕΙΝΑΙ χήρος έναν χρόνο τώρα, αλλά δεν έχει προσαρμοστεί πλήρως στη μοναχική ζωή. Συχνά, όταν γυρίζει στο σπίτι, όπως τώρα, φωνάζει από συνήθεια τη Σακούρα. Μέσα στη σιωπή που του απαντάει, μένει εντελώς ακίνητος, σοκαρισμένος από την απουσία της.

Μερικές φορές κάνει παράλογες σκέψεις, αναρωτιέται αν είναι όντως νεκρή. Βρισκόταν σε αποστολή σε άλλη πολιτεία όταν έγινε ό,τι έγινε. Μην μπορώντας να τη δει νεκρή, επέτρεψε να γίνει αποτέφρωση. Το αποτέλεσμα είναι ότι μερικές φορές γυρίζει και κοιτάζει πίσω του, σίγουρος ότι θα τη δει ζωντανή και χαμογελαστή.

Σακούρα. Στα ιαπωνικά, το όνομά της σημαίνει «άνθος κερασιάς». Ταίριαζε στην ντελικάτη ομορφιά της, αν και όχι στη δυνατή προσωπικότητά της...

Ήταν διαφορετικός άνθρωπος προτού εμφανιστεί η Σακούρα στη ζωή του. Ήταν τόσο έξυπνη, τόσο τρυφερή. Η ήρεμη, αλλά σταθερή ενθάρρυνσή της του έδωσε την αυτοπεποίθηση να γράφει τα βιβλία που, έως τότε, απλώς σκεφτόταν να γράψει. Για δημοσιογράφος, ήταν ασυνήθιστα κλειστός τύπος, αλλά εκείνη τον έκανε να βγει από το «καβούκι της δυστυχισμένης χελώνας», όπως έλεγε, και να ανοιχτεί σε νέες εμπειρίες. Πριν από αυτή, δεν τον ενδιέφεραν τα ρούχα ή το καλό κρασί, αλλά εκείνη του έμαθε να ντύνεται με σιλ και εκλέπνυνε το γούστο του, τον έκανε να θέλει και ο ίδιος να είναι ευπαρουσίαστος και αβρός, για να την κάνει περήφανη.

Μετά τον θάνατό της, έκρυψε όλες τις φωτογραφίες τους που η Σακούρα είχε βάλει σε ασημένιες κορνίζες και τις είχε κρεμάσει με αγάπη εδώ κι εκεί μέσα στο σπίτι. Οι φωτογραφίες τον στοίχειωναν, όπως κι εκείνη στοίχειωνε τα όνειρά του τις περισσότερες νύχτες.

«Σακούρα, Σακούρα, Σακούρα...» ψιθυρίζει μέσα στο ήσυχο σπίτι και ανεβαίνει πάνω να κάνει ντους.

Η Σακούρα ήταν δρομέας και επέμενε να τρέχει κι αυτός, για

να διατηρεί τη φόρμα του, να παραμείνει υγιής και να γεράσουν μαζί. Στην αρχή, το τρέξιμο δίχως τη Σακούρα τού φαινόταν αδύνατο, αναμνήσεις σαν φαντάσματα τον περιέμεναν σε κάθε γωνία κάθε διαδρομής που είχαν τρέξει μαζί. Αλλά το να σταματήσει να τρέχει του φαινόταν σαν προδοσία, θαρρείς και η Σακούρα ήταν ακόμα στα μέρη όπου έτρεχαν, μην μπορώντας να επιστρέψει στο σπίτι των ζωντανών, και περίμενε για να τον δει και να βεβαιωθεί πως ήταν υγιής και τηρούσε το πρόγραμμα που είχε καθιερώσει εκείνη και για τους δύο.

Αν τολμήσει ποτέ να μιλήσει γι' αυτές τις σκέψεις του στους ανθρώπους της εφημερίδας, θα του πουν ότι είναι υπερβολικά συναισθηματικός –και θα τον χαρακτηρίσουν ανόητο κλασιάρη κι άλλα χειρότερα πίσω από την πλάτη του– καθώς στην καρδιά των περισσότερων σύγχρονων δημοσιογράφων δεν υπάρχει χώρος για συναισθηματισμούς, εκτός αν συνδέονται με την πολιτική. Παρ' όλα αυτά...

Στο μπάνιο της κύριας κρεβατοκάμαρας, επιλέγει να είναι το νερό όσο πιο καυτό μπορεί να αντέξει. Έχει μάθει από τη Σακούρα να μη χρησιμοποιεί απλό σαπούνι, που στρεσάρει το δέρμα, αλλά αφρόλουτρο You are Amazing. Το σαμπουάν είναι της Hair Recipes, με αυγό και κονιάκ, και το μαλακτικό περιέχει έλαιο αργκάν. Όταν ζούσε η Σακούρα, ντρεπόταν που χρησιμοποιούσε όλα αυτά τα προϊόντα, του φαινόταν πολύ γυναικεία, αλλά τώρα τα έχει καθιερώσει. Θυμάται τις φορές που έκαναν ντους μαζί και ακούει το νεανικό της γέλιο, που ηχούσε συχνά όταν απολάμβαναν τέτοιες στιγμές οικογενειακής οικειότητας.

Όταν βγαίνει από το ντους και σκουπίζεται, ο καθρέφτης του μπάνιου είναι αχνισμένος από ατμό. Το είδωλό του είναι θολό και, για κάποιον λόγο, τρομακτικό, θαρρείς κι αυτή η θαμπή μορφή που μμείται κάθε του κίνηση, αν αποκαλυπτόταν πλήρως, μπορεί να μην ήταν αυτός, αλλά κάποιο πλάσμα ενός κόσμου μέσα στον καθρέφτη. Αν σκουπίσει το γυαλί, θα μείνουν σημάδια, οπότε αφήνει τον αχνό να εξατμιστεί και πηγαίνει γυμνός στην κρεβατοκάμαρα.

Μια απίστευτα όμορφη γυναίκα κάθεται σε μιαν από τις δύο πολυθρόνες. Αν και φοράει γδαρμένα παπούτσια Rockport, τζιν, πουλόβερ, σπορ σακάκι της σειράς, δείχνει σαν να βγήκε από

τις σελίδες του *Vogue*. Είναι εκπληκτικά όμορφη, σαν το μοντέλο στις διαφημίσεις του αρώματος Black Opium, μόνο που είναι ξανθιά αντί για μελαχρινή.

Μένει άναυδος για μια στιγμή, σχεδόν σίγουρος ότι κάτι έχει πάθει ο εγκέφαλός του, πως έχει παραισθήσεις.

Εκείνη του δείχνει ένα μπουρνούζι που έχει πάρει από την ντουλάπα του και το έχει απλώσει στο κρεβάτι. «Φόρα αυτό και κάτσε. Πρέπει να μιλήσουμε».

***Δεν υπάρχει καιρός για χάσιμο.
Κάνε αυτό που γεννήθηκες να κάνεις.
Η δόξα θα είναι δική σου.***

Αυτά είναι τα λόγια που επαναλαμβάνονται στο μυαλό της αγαπητής δασκάλας Κόρα Γκάντερσαν λίγο πριν αυτοκτονήσει, αλλά και πολλών άλλων, σ' ένα απίστευτο σκηνικό σφαγής. Όταν ανακαλύπτεται το μυστικό ημερολόγιό της, όλοι θεωρούν, βέβαια, πως είχε χάσει τα λογικά της. Όχι, όμως, και η Τζέιν Χοκ.

Ύστερα από την ανεξήγητη αυτοκτονία του άντρα της και τους εξίσου μυστηριώδεις θανάτους άλλων υποδειγματικών πολιτών, η Τζέιν βρίσκεται στα ίχνη μιας μυστικής ελίτ ισχυρών συνωμοτών που θεωρούν ότι είναι υπεράνω νόμου και τιμωρίας. Δεν έχουν υπολογίσει, όμως, το πείσμα και τη θέληση μιας εκπαιδευμένης πράκτορα του FBI, η οποία είναι αποφασισμένη να κάνει τα πάντα για να ακυρώσει τα σχέδιά τους, που επιβουλεύονται το μέλλον της Αμερικής. Η Τζέιν Χοκ, οδηγούμενη από την αγάπη για τον άντρα της και τον φόβο για τη ζωή του πεντάχρονου γιου της, έχει μετατραπεί σ' έναν ασταμάτητο διώκτη. Και τα υποψήφια θύματά της δε θα έχουν πού να κρυφτούν όταν τους συναντήσει στο διάβα της.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ISBN: 978-618-01-3184-0

9 786180 131840

ΚΩΔ. ΜΗΧΗΣΗΣ: 19881

ΓΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΕ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ